

ERICA JAMES

Italiaans voor beginners

 DE KERN

SWANMERE

1

De planten sproeien was iedere dag Lucy's laatste karweitje. Ze vond het leuk om te doen, niet alleen omdat het een zorginstinct in haar wakker maakte, maar ook om het gevoel van macht dat het haar gaf. Met een tuinslang rondlopen was net zoiets als met een geladen pistool in je hand zwaaien: niemand die dan iets tegen je durft te beginnen.

Dat machtsgevoel had ze voor het eerst ervaren toen ze vijftien was en op school de verantwoordelijkheid had gekregen voor de gammele broeikas, op een dag dat de leraar biologie, een nerveuze, licht stotterende man, midden in een les over zaadontkieming naar de telefoon was geroepen door de secretaresse van de school. De vrouw van de docent was hoogzwanger en had de uitgerekende datum al met twee weken overschreden, en toen de man in allerijl vertrok, waren zijn laatste woorden: 'N-n-nergens aankomen, t-t-tot ik t-t-terug ben.' Hij had net zo goed kunnen zeggen: 'Ga maar l-l-lekker rotzooi t-t-trappen.' De eersten die uit de band sprongen, waren een paar meisjes die de punten van hun opengeknoopte bloesjes boven hun blote buik strikten en op het door de aanhoudende warmte half verdroogde grasveld gingen liggen zonnen en een verboden sigaret aan elkaar doorgaven. Lucy zocht met de rest van de klas iets anders om zich mee te vermaken. Toen ze de opgerolde tuinslang zag, kwam ze op een briljant idee. Ze liet de andere meisjes plastic en aardewerken bloempotten opstapelen op de bank in de verste hoek van de kas, als blikjes in een ballentent, en richtte de tuinslang erop. De eerste aardewerken bloempot die werd geraakt, viel met een klap op de grond. Een tweede volgde en toen een derde. *Raak! Raak! Eerste prijs!* Ze raakte zo in vervoering door de aanmoedigende kreten van haar klasgenoten dat ze de kraan wat verder opendraaide en de keiharde straal

nu op de plastic potten richtte. Ze vlogen alle kanten op en ketsten als kogels tegen de ruiten. Het spectaculaire hoogtepunt was toen een stenen pot door een ruit heen ging met een knal die niet zou misstaan in een actiefilm. Te gek! Ze had in geen eeuwen zo'n lol gehad.

De meisjes die op het gazon hadden liggen zonnebaden, kwamen kijken wat voor kabaal dat was. Toen Lucy de hooghartige uitdrukking op hun verwaande gezichten zag, werd ze nóg baldadiger en richtte ze, zonder aan de gevolgen van haar daad te denken, de waterstraal op hen. Ze had die rotmeiden nooit gemogen, omdat ze altijd zaten op te scheppen over hun vaders en hoe gul die wel niet waren en hoe erg het voor Lucy moest zijn dat haar vader niets meer om haar gaf. Wat trouwens helemaal niet waar was. Lucy gaf niets meer om *hem*. Door de harde waterstraal verdween de spottende uitdrukking snel van hun gezichten. Toen ze gillend achteruitdeinsden, keken Lucy's handlangers stil van ontzag toe, terwijl Lucy zelf een verrukkelijk triomfantelijk gevoel kreeg. Ze was onoverwinnelijk! Ze was de sterkste! Ze was de baas!

Ze was ook de pineut. De lerares die naar de kas was gestuurd om de klas van meneer Forbes over te nemen, bleef in de deuropening staan en beschreef het tafereel later aan de directrice als een armageddon, wat Lucy uiteraard overdreven theateraal vond.

'Mevrouw Gray,' zei de directrice met een gezicht als een gesloten dennenappel, toen Lucy's moeder de volgende dag naar school werd ontboden om te worden ingelicht over het gedrag van haar dochter, 'dergelijk wangedrag wordt op onze school niet toegestaan. Ik zal Lucy voor de rest van dit schooljaar moeten schorsen en hoop dat ze haar tijd zal gebruiken om na te denken over wat ze heeft gedaan en vooral om na te denken over haar toekomst.'

'Haar toekomst?' herhaalde Lucy's moeder. 'Wat bedoelt u daar precies mee?'

'Daarmee bedoel ik dat het heel goed mogelijk is dat de ambiance die we hier op Fair Lawns in stand proberen te houden, misschien niet geschikt is voor Lucy.'

De betekenis was zonneklaar. Lucy Gray, met haar lakse houding, haar brutale mond, haar onverschilligheid tegenover gezaghebbende figuren en haar unieke ideeën over waarheid en eerlijkheid – *Moet*

ik u nogmaals herinneren, mevrouw Gray, aan het incident met het vervalste verzuimbrieftje? – was niet welkom meer op Fair Lawns.

‘Ik weet het niet meer, hoor,’ zei Fiona Gray toen ze wegreden met Lucy’s haastig ingepakte hutkoffer achter in de auto. ‘Waarom doe je me dit aan?’

Lucy zwaaide, half uit het raampje hangend, naar haar vriendinnen die zich aan het einde van de met kastanjebomen omzoomde oprit hadden verzameld, draaide zich toen weer recht op haar stoel en schopte de gehate schoolschoenen uit. Die had ze niet meer nodig. Met een snelle beweging die haar moeder niet zag, gooide ze ze uit het raam. Haar al even gehate grijze sokken viel hetzelfde lot ten deel. Ze zette haar blote voeten tegen het dashboard. ‘Vertel eens, mam, wat doe ik je precies aan?’

‘Je bent een schandaal. Je zet me voortdurend voor gek. Alsof ik niet al genoeg te verduren heb gehad van je vader. Waar heb ik dit aan verdiend? Wat doe ik verkeerd? En waar vind ik een school die je nog zal willen hebben, wanneer ze eenmaal weten wat voor kind je bent?’

‘Je zou een poosje kunnen ophouden met winkelen en koffieleuten met vriendinnen, en me zelf lesgeven.’ De blik van afgrijzen op het gezicht van haar moeder was onbetaalbaar. ‘Je zult je erbij moeten neerleggen dat ik een probleemkind ben, mam.’

‘Een probleemkind en een probleem. Het is een wonder dat je het nog zo lang hebt volgehouden op Fair Lawns. Het is allemaal de schuld van je vader. Maar wie kijken ze erop aan? Juist. Mij! Ik word beschouwd als een waardeloze ouder, terwijl ik juist zo mijn best doe. Haal je voeten van het dashboard. Probeer je als een lady te gedragen, ook al zul je nooit een lady worden.’ Ze slaakte een diepe zucht. ‘De mensen weten niet half hoe moeilijk het is om een goede moeder te zijn van een lastig kind.’

Het was een klaagzang die Lucy uit haar hoofd kende. Arme mam; ze vatte alles zo persoonlijk op, alsof iedere ramp in de wereld bedoeld was om haar en haar goede naam door het slijk te halen.

Nu waren ze veertien jaar verder en deed haar moeder soms nog alsof Lucy dag en nacht bezig was manieren te verzinnen om haar van

streek te brengen en te ergeren. Dat Lucy inmiddels volwassen was, dat ze vorige week negenentwintig was geworden en zich voorbeeldig gedroeg, deed er allemaal niet toe. Voor haar moeder was ze nog steeds de lastige tiener die haar het leven zuur had gemaakt. Lucy wist inmiddels dat ze haar moeder waarschijnlijk onnodig veel problemen had bezorgd als gevolg van de scheiding. Ze stond nu op redelijk goede voet met Fiona, maar niet met haar vader. Wat haar betroof, bestond die niet meer. Wat hij ook zou doen of zeggen, hij zou het leed dat hij zijn gezin had aangedaan, nooit meer kunnen goedmaken.

Hoewel de relatie tussen Lucy en haar moeder tegenwoordig een stuk beter was dan voorheen, waren er nog wel twistpunten, onder andere dat Lucy nog steeds geen *normale* baan had. Werken in een tuincentrum was, volgens Fiona Grays *Handboek voor de Werkende Vrouw*, niet de weg naar een glansrijke carrière. Het was eerder een doodlopend tuinpad. Alsof haar moeder zelf ooit een carrière had gehad! En deze klacht werd onherroepelijk gevolgd door een andere bekende verzuchting: 'En waarom blijf je je in hemelsnaam zo fantasieeloos kleden? De mensen zouden je nog aanzien voor een asielzoeker. Het is echt doodzonde dat je niet eens moeite doet je pluspunten te benadrukken. Je bent toch niet lesbisch?' Maar Fiona's grootste zorg gold het feit dat Lucy helemaal geen zin leek te hebben om een leuke man te zoeken om mee te trouwen. 'Als je te lang wacht, worden alle knappe mannen ingepikt en moet je genoegen nemen met de sukkels die overblijven.'

Iedere keer dat dit onderwerp werd aangesneden, kwam Lucy in de verleiding erop te wijzen dat een huwelijk op jonge leeftijd Fiona er anders niet voor had behoed een sukkel als echtgenoot te krijgen, een man die was bezweken voor de charmes van een veel jongere Italiaanse, maar ze wist donders goed dat ze haar moeder beter niet kon plagen met het legendarische gespreksonderwerp Marcus Gray. Juist door zijn afwezigheid had haar vader al die jaren zo'n allesoverheersende rol gespeeld in hun levens dat het echt niet nodig was hem nog een kans te geven.

Ironisch genoeg had Fiona, die er bij Lucy voortdurend op aandrong een 'aardige jongeman' te zoeken, zelf geen haast gemaakt om

een tweede keer voor het altaar te komen. Tot vorig jaar, toen Charles Carrington op het toneel was verschenen, een vriendelijke, innemende man, en tot op dat moment een verstokte vrijgezel, en misschien wel de dapperste man op aarde, als hij het aandurfde met Lucy's moeder in zee te gaan. Of misschien had hij een olifantshuid. Na een stormachtige verkering had hij Fiona uit het dorp Swanmere in het zuiden van Cheshire meegenomen naar zijn prachtige villa in Northamptonshire, waardoor Lucy in haar eentje was achtergebleven. 'Je vindt het toch niet erg?' vroeg haar moeder toen ze haar trots de antieke diamanten ring liet zien die ze van Charles had gekregen, en uitlegde in hoeverre hun leven ging veranderen. Alsof dat niet al lang duidelijk was.

'Mam, ik ben geen kind meer. Ga jij nu maar en geniet ervan. Dat heb je echt verdiend.'

'Je kunt ook met ons meegaan. Ik weet zeker dat Charles dat helemaal niet erg zou vinden.'

'Het laatste waar Charles behoefte aan heeft is een stiefdochter die met haar ziel onder de arm door het huis loopt. Bovendien heb ik hier mijn werk en mijn vrienden.'

In antwoord daarop klakte Fiona zachtjes met haar tong, wat niet verbazingwekkend was, want niet alleen had ze geen goed woord over voor Lucy's baan bij Meadowlands Garden Centre, maar ze had ook een hekel aan Lucy's vriend Orlando, die ze persoonlijk verantwoordelijk achtte voor het feit dat haar dochter helemaal niet aan trouwen dacht.

Orlando Fielding was Lucy's beste vriend en woonde sinds een paar maanden bij haar in. Hij was één jaar jonger dan Lucy en de zoon van haar baas. Ze hadden elkaar leren kennen toen ze zestien was en had gevraagd of ze in het weekend en de schoolvakanties een baantje kon krijgen in het tuincentrum. Orlando, die al parttime voor zijn vader werkte vanaf de tijd dat hij oud genoeg was om zakken kunstmest te tillen en verstandig met tuinslangen om te gaan, kreeg de taak haar het werk te leren, en al gauw werden ze dikke vrienden. Ze konden zo goed met elkaar overweg dat veel mensen dachten dat ze broer en zus waren.

Tot grote teleurstelling van zijn vader had Orlando het familiebe-

drijf later de rug toegekeerd. Na zijn studie botanie had hij een éénjarige opleiding tuinarchitectuur gevolgd en was hij een eigen bedrijfje begonnen als tuinarchitect. Hij verdiende daar echter nog niet veel mee, en om hem de vernedering te besparen weer bij zijn ouders te moeten gaan wonen, had Lucy gezegd dat hij wel bij haar kon komen wonen, nu haar moeder vertrokken was.

Tegen de tijd dat ze klaar was met sproeien, was bijna iedereen al naar huis en maakte het tuincentrum een verlaten indruk. Ze hing de slang op, ging aan Hugh vragen of hij haar nog ergens voor nodig had, deed haar rugzakje om en stapte op haar fiets. Toen ze in de avondzon naar huis fietste, vroeg ze zich af of ze morgen een korte broek aan zou kunnen trekken. Volgens het weerbericht zou het warm en zonnig worden, en omdat het morgen 1 mei was, en ook nog een vrije dag, zou ze het verschrikkelijk druk krijgen en de hele dag klanten moeten vertellen dat het echt nog te vroeg was om kasplanten in de volle grond te zetten, omdat er nog gevaar bestond voor nachtvorst. Sommige mensen waren verschrikkelijk hardleers.

Algauw freewheelde ze de heuvel af naar Swanmere, met wapperende blonde lokken en tintelende wangen van de wind. Voor de gein haalde ze haar voeten van de pedalen en stak haar benen uit, met volle teugen genietend van het heerlijke gevoel. Het leven was mooi! Na maanden van wind, regen en grijze luchten was het eindelijk lente. De meidoornhagen zaten vol nieuwe, friscgroene blaadjes en rechts van haar, waar de zon langzaam naar de kim zakte, lagen velden vol bloeiend koolzaad waarvan de schitterende gele bloempjes zo felgekleurd waren dat het bijna leek alsof ze licht gaven.

Ze hoorde een auto achter zich, zette haar voeten weer op de pedalen en ging wat dichters langs de berm rijden waar het gras vol stond met madeliefjes en paardenbloemen. Over een paar dagen zou er ook fluitenkruid verschijnen. De auto, een grote zwarte Mercedes met een nummerplaat op naam, zoefde gladjes langs. Dure auto's zag je hier overal. Swanmere was een geliefde plek voor de welgestelden van Cheshire, een streek waar oude en nieuwe rijkdom samenkwamen.

Zij en haar moeder waren vanuit Londen hierheen gekomen toen ze zestien was en de echtscheiding van haar ouders eindelijk rond

was. Voordat Lucy's vader was vertrokken, had hij een advertentiebedrijf gehad. Ze woonden in Fulham en in Lucy's herinnering was het leven perfect geweest. Tot hij alles had bedorven door verliefd te worden op een ander. Diep beledigd en laaiend van woede had Fiona de beste advocaat genomen die ze kon krijgen en zo veel mogelijk uit de scheiding gesleept. Ze had het huis gekregen en een aanzienlijk deel van het bedrijf, dat Marcus had besloten te verkopen zodat hij in Italië kon gaan wonen met de Pizzadoos, zoals Lucy zijn maîtresse noemde. Fiona kwam oorspronkelijk uit Cheshire en haar ouders woonden daar toen nog, hoewel ze nu allebei overleden waren. Ze had het huis in Fulham verkocht en Church View gekocht, een schitterend negentiende-eeuws huis in het centrum van het historische dorp Swanmere, dat bekendstond om zijn liefvallige zwart-witte vakhuizen, waardoor het soms net leek alsof je op een filmset woonde. Een paar jaar geleden was het dorp ook inderdaad gebruikt voor een kostuumstuk van de BBC en had iedereen figurant willen zijn om een graantje van de roem mee te pikken.

Lucy zou nergens anders meer willen wonen. Toen Charlie Carington op het toneel was verschenen, had ze een tijdje in angst geleefd. Zou ze Church View nu moeten verlaten? Zou haar moeder het huis verkopen en van Lucy verwachten dat ze elders een onderkomen zocht? Ze had per slot van rekening de leeftijd waarop ze op zijn minst plannen moest gaan maken om op zichzelf te gaan wonen. Haar angst was snel weggenomen. Fiona was helemaal niet van plan om Church View te verkopen en ging tot Lucy's grote verbazing zelfs zo ver dat ze zei dat Lucy er net zo lang mocht blijven wonen als ze wilde. Door de liefde was Fiona veranderd in een gulle vrouw die Lucy bijna niet herkende. Haar moeder vond het zelfs goed dat Orlando bij haar introk, zij het niet van harte.

Orlando bleek een volmaakte huisgenoot te zijn – rustig, netjes en hij kon koken. Bovendien had hij niet de onhebbelijke gewoonte beslag te leggen op de afstandsbediening en die tussen de kussens van de bank te verstoppen wanneer er een vrouwenprogramma was dat ze graag wilde zien. Het enige waar ze het nooit over eens werden, was tuinieren, in het bijzonder de hoeveelheid tijd die op tv werd besteed aan programma's over tuinmetamorfozes. Lucy was net zo'n

purist als ieder willekeurig lid van de *Royal Horticultural Society*, maar vond dat de mensen zelf mochten beslissen of ze hun tuin wilden bederven met opsmuk en modieuze ornamenten. Orlando was het daar niet mee eens. Hij rekende het Alan Titchmarsh persoonlijk aan dat zo veel tuinen in het land er zo kitscherig en fantasieloos uitzagen. Orlando zei dat tuinieren te vergelijken was met porno: je moest het overlaten aan professionals.

Ze fietste door de hoofdstraat van het dorp, langs de winkels die, met uitzondering van Clayton's luxueuze wijnwinkel, allemaal al dicht waren. Toen ze Mac Truman de winkel uit zag komen met een ingepakte fles onder zijn arm, belde ze met haar fietsbel en stak wuivend haar hand op. Hij glimlachte en zwaaide terug. Ze mocht Mac graag. En zijn neef ook. Conrad Truman was zonder meer de meest begeerde vrijgezel van het dorp. Niet alleen omdat hij vreselijk knap was om te zien, maar ook omdat hij weduwnaar was. Niets zo sexy als een knappe man met een gebroken hart, was de algemene opinie.

Ze fietste verder, langs de apotheek, de boekwinkel en het postkantoor, en sloeg tegenover de kerk linksaf een met kinderhoofdjes geplaveid straatje in dat amper breed genoeg was voor auto's. Ze sprong van haar fiets, duwde een smeedijzeren hekje open en betrad de rustgevende oase van een kleine, ommuurde tuin. *Home sweet home.*

Ze liep achterom, ging via de achterdeur naar binnen en riep Orlando, maar kreeg geen antwoord. Toen ze boven het water van de douche hoorde kletteren, bekeek ze de post die hij netjes op een stapeltje op de keukentafel had gelegd. Neuriënd nam ze het stapeltje door om te zien of er iets interessants bij zat en stopte bij een envelop met een luchtpoststicker. Toen ze hem nader bekeek, zag ze een Italiaanse postzegel en poststempel. Te oordelen naar de dikte van de envelop, en de datum, was het een late verjaardagskaart van haar vader.

Zonder ook maar een moment te aarzelen gooide ze hem in de prullenbak.

2

Helen begon zich af te vragen wanneer de hooghartige, bazige vrouw die tegenover haar zat, nu eindelijk eens zou vertrekken.

Met haar overdreven opgewekte manier van doen, haar uiterlijk van welgestelde plattelandsvrouw en bekakte manier van praten, was Olivia Marchwood – *de* oude vrijster van de parochie – het soort vrouw met wie Helen altijd probeerde persoonlijk contact te vermijden. Toen ze haar niet onaanzienlijke achterwerk nog wat dieper liet wegzakken in de kussens van Helens roomkleurige bank, en de indruk wekte dat ze voorlopig niet van plan was weer op te staan, was Helen het liefst een hefboom gaan halen om haar eraf te wippen. De onaangename gast had meer dan een uur geleden zomaar opeens op de stoep gestaan, in de hoop mevrouw Madison-Tyler thuis te treffen (niet gewoon ‘om te zien of ze thuis was’) en nergens viel uit op te maken dat ze haar bezoek binnen afzienbare tijd zou beëindigen. Ze was blijkbaar een van die dikhuidige types die zelfs niet snappen dat het tijd is om op te stappen wanneer je de voordeur wagenwijd openzet.

De reden van haar bezoek was zonneklaar: ze was nieuwsgierig naar de nieuwe eigenaren van de Old Rectory. ‘Er zijn al twee weken verstreken sinds u hier bent komen wonen, dus vond ik het hoog tijd u persoonlijk welkom te heten in Swanmere,’ zei ze. Bovendien wilde ze de vele goede doelen, verenigingen, clubs en groepen die het dorp te bieden had, onder Helens aandacht brengen. Helen nam zich onmiddellijk voor met een grote boog om al die clubjes heen te lopen, vooral die waarin haar bezoekster bestuurslid was. Ze was geen type dat zich met hart en ziel in dergelijke dingen stortte, meer iemand die vanaf de zijlijn toekeek. Ervaring had haar geleerd dat dit de beste manier was om problemen te voorkomen. Hunter zei dat dit

ook de reden was waarom ze zo lang had gewacht met trouwen. Een van zijn betere opmerkingen. Ze waren een halfjaar geleden in het huwelijk getreden, een week na haar vijfenveertigste verjaardag, nadat Hunter haar zeven maanden lang vastberaden het hof had gemaakt. 'Ik ben geen man die makkelijk van gedachten verandert of compromissen sluit,' had hij vijf weken nadat ze elkaar hadden leren kennen, tegen haar gezegd, 'dus kun je het best alvast een trouw-japon gaan uitkiezen.'

'Een man die niet makkelijk van gedachten verandert?' had ze peinzend geantwoord. 'Hoe verklaar je je twee exen dan?'

'Au,' had hij gezegd, 'dat is een stoot onder de gordel.'

'Dat kan best wezen, maar ik wil graag weten waar ik aan toe ben.' Al had ze er toen al een vrij goed idee van waar ze aan toe was. 'Kan het iets te maken hebben met het feit dat je nogal vaak een scheve schaats reed?'

'Ja,' had hij ronduit toegegeven. 'Weet je zeker dat je dieper op dit onderwerp wilt ingaan?'

Dat had Helen niet gedaan, al wist ze zelf niet of dat verstandig was of niet, en uiteindelijk had ze Hunter, die zestien jaar ouder was dan zij, het jawoord gegeven omdat ze diep in haar hart vond dat de toekomst belangrijker was dan het verleden.

Ze had hem ontmoet tijdens een liefdadigheidslunch voor het plaatselijke verpleeghuis in Crantsford. Hij was een van de belangrijkste sponsors en had een korte, onderhoudende speech gehouden. Het was niet aan Helen ontgaan dat hij erg veel belangstelling genoot van het hoofdzakelijk vrouwelijke publiek in de eetzaal van het hotel. Hij was niet erg lang, maar bijzonder knap en charismatisch, en Helen begreep meteen dat hij heel goed wist wat voor effect hij op mensen had. Hij deed haar een beetje denken aan een van haar favoriete acteurs, Michael Kitchen. Toen hij het podium verliet en weer op zijn plaats ging zitten aan een naburige tafel, fluisterde Helens vriendin Annabel, die een beschermvrouwe van het verpleeghuis was en haar voor de lunch had uitgenodigd, in haar oor: 'Ik zal je aan hem voorstellen wanneer alle speeches achter de rug zijn.'

'Waarom?'

Annabel hield veelbetekenend haar hoofd schuin in Hunters rich-

ting en ging op dezelfde fluisterton door: ‘Omdat hij me dat heeft verzocht.’

‘Wanneer?’

‘Toen je naar het toilet was. Hij is speciaal naar me toe gekomen om me te vragen wie je bent.’

Maar Annabel hoefde toen het erop aankwam geen bemiddelende rol te spelen; zodra de lunch officieel voorbij was, stelde Hunter zich aan Helen voor en nodigde hij haar uit aan de bar iets met hem te gaan drinken, waarbij hij haar brutaal bij Annabel vandaan trok. ‘Ik neem aan dat u met deze bazige aanpak meestal uw zin krijgt?’ zei ze, vinnig van verontwaardiging.

‘Altijd. Wat wilt u drinken?’

‘Niets. Ik heb geen dorst.’

‘Ik ook niet. Laten we een plekje opzoeken waar we kunnen praten.’

Toen ze weigerde, zei hij: ‘Doe alstublieft niet zo koppig.’ Weer werd ze onder dwang meegenomen, dwars door de drukke lobby. Buiten, in de tuin van het hotel, zei hij: ‘Mag ik u uitnodigen voor een diner?’

‘Nee, dank u.’ Ze liep bij hem vandaan. Wat een onaangename, arrogante kerel!

‘Toe nou,’ riep hij, zonder achter haar aan te gaan. ‘Ga met me uit eten, opdat ik kan bewijzen dat ik het meen.’

Ze bleef staan en draaide zich om. ‘Dat u wat meent?’

‘Dat ik verliefd op u ben.’

‘Volgens mij verwacht u mij met een ander. Met een denkbeeldige figuur vermoedelijk.’ Daarna liep ze weer weg. En ze bleef lopen tot ze het parkeerterrein van het hotel had bereikt en in haar auto kon stappen. Ze wilde net de sleutel in het contact steken, toen haar mobieltje ging. Sinds haar grootmoeder anderhalf jaar geleden was gevallen en haar heup had gebroken – een val waarvan ze nooit volledig was hersteld – was Helen bij ieder telefoontje bang nog meer slecht nieuws te krijgen. Ze bracht het mobieltje naar haar oor en hoorde een stem zeggen: ‘Als u niet met me wilt dineren, zullen we dan gaan lunchen?’

‘Wat? Hoe komt u aan mijn nummer?’ Ze keek op en zag dat hij op de trap van het hotel naar haar stond te kijken.

‘Niet boos worden. Ik heb uw vriendin Annabel overgehaald me het nummer te geven. Ik heb gezegd dat het een kwestie van leven of dood is.’

‘Het zal uw dood worden als u me blijft lastigvallen.’

Hij lachte. Ontspannen en zelfverzekerd. ‘Dat meent u niet. Vooruit, u kunt toch best een uurtje of twee uittrekken voor een lunch met mij?’

‘Ik ga nooit lunchen.’

‘Vandaag anders wel.’

‘Dat was alleen omdat Annabel me speciaal had uitgenodigd.’

‘En nu nodig ik u speciaal uit. Of misschien voelt u er toch meer voor om iets met me te gaan drinken? Dat kan toch geen kwaad?’

Ze vermoedde dat het eenvoudiger was om hem zijn zin te geven, dus had ze ermee ingestemd de week daarop iets met hem te gaan drinken. Alle kans dat hij iemand was die zich snel ging vervelen wanneer hij zijn prooi eenmaal had veroverd, en dat hij haar dan met rust zou laten. Maar ze had hem verkeerd beoordeeld en vanaf dat moment had hij haar vurig het hof gemaakt. Hij overlaadde haar met cadeaus en bloemen, en had zelfs een auto voor haar gekocht nadat ze op een avond te laat was aangekomen voor een dineetje omdat haar oude Peugeot niet wilde starten en ze een taxi had moeten bestellen. Zes maanden na de liefdadigheidslunch, toen ze in Egypte op vakantie waren en boven de Nijl zweefden in een heteluchtballon die hij speciaal voor hen had gehuurd, bood hij haar precies op het moment dat de nieuwe dag aanbrak, een glas champagne aan en een ring met een grote smaragd. ‘Helen Madison,’ zei hij, ‘ik heb je het hof gemaakt op alle manieren die ik heb kunnen verzinnen; zou je alsjeblieft willen ophouden met uitvluchten verzinnen en erin toestemmen met me te trouwen?’

Met een vluchtige blik op de twee jonge Egyptenaren die de ballon bestuurden en probeerden te doen alsof ze er niet bij waren op dit intieme moment, zei ze: ‘Hoe zou ik zo’n romantisch aanzoek kunnen weigeren?’

Het huwelijk werd voltrokken in de privékapel van een intiem hotel in het noorden van Yorkshire. De enige gasten waren Annabel en haar echtgenoot, en Hunters oudste en beste vriend, Frank Ma-

guire. Degene die Helen er het liefst bij had willen hebben, had niet kunnen komen – het enige levende familielid dat ze nog had: haar geliefde grootmoeder Emma Madison.

Met een schokje beseft Helen dat Olivia Marchwood haar eindeloze monoloog had onderbroken met een vraag. De vraag of Helen al had besloten wat ze met de tuin van de Old Rectory ging doen. ‘Hij mag niet al te lang verwaarloosd worden,’ zei Olivia Marchwood. ‘Het is jammer dat de arme Alice hem niet kon meenemen. Houdt u van tuinieren, mevrouw Madison-Tyler? Ik zou u willen adviseren niet al te snel veranderingen aan te brengen. Het is altijd het beste om een tuin een paar seizoenen mee te maken alvorens erin te gaan spitten.’

Helen kwam sterk in de verleiding te zeggen dat ze van plan was iedere bloem en struik uit de grond te trekken en de rest van de tuin in de fik te steken, maar zei: ‘Zegt u maar gewoon Helen, hoor. En eerlijk gezegd heb ik tot nu toe nooit veel aan tuinieren gedaan. Ik heb mijn werk, ziet u, en...’ Ze keek om zich heen naar de stalen meubelstof en tapijtmonsters waar ze mee bezig was geweest toen Olivia had aangebeld, ‘ik ben nog druk met de inrichting van het huis. Ik vrees dat de tuin voorlopig zal moeten wachten.’

‘Nou, Helen, ik ben altijd bereid je van dienst te zijn met hulp en advies. Zoals ik je daarnet al vertelde, ben ik voorzitter van de Tuinclub. Je zou kunnen overwegen lid te worden. We komen eens per maand bijeen en hebben tot nu toe steeds erg geboft met onze gastsprekers. Vorige maand hebben we een lezing gehoord over –’

‘Hemelte, is het al zo laat?’ viel Helen haar in de rede toen de klok op de schoorsteenmantel zeven uur sloeg. ‘Het spijt me erg, maar ik moet nog een aantal belangrijke telefoontjes plegen.’ Ze stond op.

Tot haar opperste verbazing kwam Olivia Marchwood meteen overeind, en voordat ze aan een nieuw verhaal kon beginnen, leidde Helen haar ferm de zitkamer uit en de gang door naar de voordeur. Olivia Marchwoods laatste woorden waren: ‘Vergeet niet wat ik heb gezegd over het sociale leven hier in Swanmere. Denk je dat je man zitting zou willen nemen in het kerkcomité? Er is een vacature, want ik heb dat comité toevallig onlangs vaarwel gezegd, na vele jaren trouwe dienst. Ik heb tegen de dominee gezegd dat ik het welletjes

vond, dat hij het voortaan maar zonder mij moet zien te redden. Of hem dat lukt, is nog maar de vraag natuurlijk.'

Helen was ervan overtuigd dat de dominee een diepe zucht van verlichting had geslaakt. Ze wuifde haar gast na en sloot de deur. Hoofdschuddend bij de gedachte dat Hunter zitting zou nemen in een kerkcomité liep ze naar de keuken.

Net als de meeste andere kamers van de Old Rectory hadden ze de keuken drastisch gerenoveerd. Op aandringen van Hunter hadden ze al het grote werk in het huis laten uitvoeren voordat ze erin waren getrokken, en nu had ze alleen de inrichting van twee slaapkamers en een badkamer nog te doen. Toen ze de keuken voor het eerst hadden gezien, had die een overvolle, benauwende indruk gemaakt, terwijl het toch gewoon een standaardkeuken was die vermoedelijk in de jaren zeventig was geïnstalleerd, met een roestend losstaand gasfornuis, gebarsten linoleumtegels, een roestvrijstalen gootsteen, wat kastjes en formica werkbladen met een marmerpatroon dat nogal veel schroeiplekken had. Ze hadden alles eruit laten slopen en nu was het een veel grotere, lichtere ruimte met roomkleurige kastjes, een granieten aanrecht, een diepe gootsteen van keramiek en de grootste Aga die Helen ooit had gezien. Ze had graag een groot fornuis gewild, maar toen Hunter zei dat ze dan een Aga moest nemen, had ze geprotesteerd. 'Die zijn zo duur! Ze kosten bijna zoveel als een klein huis.'

'Hoe vaak moet ik je er nog aan herinneren, Helen, dat geld geen rol speelt?'

Ze deed de openslaande deuren open, liep naar buiten en leunde tegen de stenen balustrade. Ze haalde een paar keer diep adem, alsof ze Olivia Marchwood uit ieder blaasje van haar longen wilde verdrijven. Het was een prachtige avond. De tuin baadde in het gouden licht van de ondergaande zon en zelfs in zijn licht verwaarloosde staat was hij zo'n lust voor het oog dat Helen iedere keer dat ze er naar keek, een blij gevoel kreeg. Alleen leek het gazon nu eerder een weide omdat het vol stond met paardenbloemen en madeliefjes. De rododendrons hadden dikke knoppen die op het punt stonden zich te openen. Ongesnoeide struiken lieten langs de borders vermoeid hun takken hangen. Grasklokjes verscholen zich onder de glanzende

magnolia's. En in de verte, achter het groepje zilverberken, meidoorns en brede kastanjabomen was de toren van de Normandische kerk te zien. Ze was er inmiddels achter dat de beiaardier iedere dinsdagavond zijn spel oefende en stelde zich zwoele avonden voor, de lucht gevuld met klokgelui. Ze had nog geen tijd gehad om op onderzoek uit te gaan, maar wist dat er vanaf het hek aan het einde van hun tuin een kronkelend pad naar de kerk liep.

In tegenstelling tot wat ze tegen Olivia Marchwood had gezegd, was ze niet bepaald een onbeholpen tuinierster. Haar enthousiasme was echter groter dan haar kennis van zaken en ze wist dat er veel tijd en liefdevolle aandacht aan deze tuin moest worden besteed om hem volledig in zijn oude, glorieuze staat te herstellen. Ze zou een tuinman in dienst moeten nemen, want in haar eentje kon ze al dat werk nooit aan. Ze had geen idee hoeveel dat zou gaan kosten, maar Hunter had gezegd dat dat niet uitmaakte. 'Niet beknibbelen,' had hij plagend gezegd. 'Neem de beste tuinman die er is.'

Het 'beknibbelen', zoals Hunter het noemde, was een gewoonte waar ze maar moeilijk vanaf kon komen. Zuinig zijn en sparen was haar tweede natuur geworden. De afgelopen zes jaar had ze een eigen reisbureau gehad, gespecialiseerd in culturele rondreizen door Groot-Brittannië en Europa. Ze kon ervan rondkomen, maar het was geen vetpot, en omdat ook haar grootmoeder financieel van haar afhankelijk was, had ze altijd op de centen moeten letten. De aanslag op het World Trade Center in New York was ook voor haar een regelrechte ramp geweest. Een groot percentage van haar omzet was gericht op Amerikaanse toeristen en toen die het reizen staakten, waren haar inkomsten sterk gedaald.

Rond dezelfde tijd was duidelijk geworden dat haar grootmoeder meer verzorging nodig had dan Helen haar kon geven. Helen had haar best gedaan, maar ze hadden allebei geweten dat een verpleeghuis de enige realistische oplossing was, dus hadden ze Emma's huis verkocht en het geld belegd om van de rente een goed verpleeghuis te kunnen betalen waar men naar behoren voor haar grootmoeder zou zorgen. Maar het verpleeghuis waarop ze haar hoop had gevestigd, was een grote teleurstelling gebleken en Emma's geestelijke en lichamelijke gezondheid waren hard achteruitgegaan. Iedere keer

dat Helen bij het einde van haar bezoek het verdriet en de angst op Emma's gezicht zag, brak haar hart in honderd stukjes. En alsof dit allemaal nog niet erg genoeg was, bleek dat de belegging die ze had gekozen voor het geld van haar grootmoeders huis, lang niet zo solide was als men haar had voorgespiegeld, en vanwege het huidige financiële klimaat en de lage rente begon haar geld te verdwijnen als sneeuw voor de zon. Het was een catastrofe. Het enige wat ze nog over had, was haar huis, een bescheiden rijtjeshuis met drie slaapkamers en een piepklein tuintje. En toen was Hunter zomaar opeens haar leven binnengestapt en was alles veranderd.

Pas toen het menens werd met de verkering, was tot Helen doorgedrongen hoe rijk hij was. De gloednieuwe Mercedes die voor haar huis werd afgeleverd, compleet met een roze lint om de motorkap, was reden geweest om zich daarover eens wat nader te oriënteren. Tot dan had ze gedacht, afgaande op Annabels verhalen en wat ze over hem had gelezen in het societykatern van *Cheshire Life* en een artikel toen hij tot North West Businessman of the Year was benoemd, dat hij er wat je noemt 'warmpjes bij zat'. Toen haar duidelijk werd dat ze zijn bankrekening gigantisch had onderschat, had ze geweigerd nog langer met hem uit te gaan. Toen hij wilde weten wat de reden daarvoor was, zei ze dat het haar niet lekker zat dat er zo'n enorm verschil bestond tussen hun financiële situaties. 'Iedereen denkt natuurlijk dat ik alleen maar met je uitga omdat je rijk bent.'

'En iedereen denkt vast dat *ik* alleen maar met *jou* uitga omdat je jong bent en er zo verdraaid goed uitziet. Helen, wat kan het ons schelen wat andere mensen denken? Wat maakt het uit dat ik multimiljonair ben? Ik wil mijn succes met je delen. Mag dat niet? Moet ik gestraft worden omdat ik toevallig verstand heb van zakendoen?'

Dat hij verstand had van zakendoen bleek wel uit het feit dat hij als jongeman van begin twintig al een opslagbedrijf had opgericht dat diensten bood aan zowel bedrijven als particulieren, en het had laten uitgroeien tot het grootste opslagbedrijf in Groot-Brittannië. Later, toen zijn zoon Clancy de dagelijkse leiding over de zaak op zich had genomen, was hij overgestapt op de buitenlandse onroerendgoedmarkt, waar hij zich had toegelegd op vakantieflats en tweede huizen in het Caribische gebied, Florida, Spanje en nu ook

Dubai. Onlangs was op de businesspagina's van *The Times* een citaat van hem aangehaald dat luidde: 'Ik geloof er niet in dat de ootmoedigen het land moeten beërven. Als men alles aan de ootmoedigen had overgelaten, zou de wereld nu in bar slechte omstandigheden verkeren.'

Dergelijke keiharde, nuchtere opmerkingen waren typerend voor Hunter. Aan de andere kant kon hij ongelooflijk gul zijn. Zonder zijn financiële steun zou het verpleeghuis in Crantsford allang zijn gesloten. En het tweede geschenk dat hij Helen bij zijn aanzoek had gegeven, behalve de ring met de grote smaragd die hij in de hete-luchtballon aan haar vinger had gedaan en die ze nog steeds niet kon dragen zonder zich een beetje beschroomd te voelen, was iets wat meer voor haar betekende dan wat ook ter wereld. Hij had Emma laten overbrengen naar het beste privéverpleeghuis in het land en alle kosten daarvan op zich genomen. Daardoor had Helen haar huis in Crantsford niet hoeven verkopen. Hunter vond dat ze het van de hand moest doen, omdat ze het toch niet meer nodig had, maar ze kon het nog niet over haar hart verkrijgen definitief afscheid te nemen van haar oude huis, dus had ze het verhuurd aan een jong echtpaar.

Helen wist dat ze Hunter haar hele leven dankbaar zou blijven voor wat hij had gedaan. Ze vond dat ze hem ontzettend veel verschuldigd was en dat ze die schuld nooit zou kunnen aflossen, wat ze ook deed.

En al gauw begon het tot haar door te dringen dat dit precies was zoals Hunter het graag had.